

[Horn.]

hans Papirer saa meget godt ud, men der var denne Straffeaftest.

Jeg anerkender helt og fuldt, at Folk, som ikke har holdt deres Sti ren, ikke kan gøre Krav paa særlige Hensyn, og har de haft en Brist i Behandlingen af andres Værdier, skal man ikke uden videre friste dem ved at stille dem over for nye Fristelser. Men paa den anden Side er det jo lige haardt nok, at en ung stræbsom Mand, som omtalt her, med de fineste Skudsmaal fra sine Pladser og fra Militæret, fordi han har begaaet en Ungdomsletsindighed af denne ganske specielle Karakter, hele Livet igennem skal løbe Panden mod.

Jeg kan ikke se rettere, end at vi, byggende paa den Straffemetode, som vi gør, i et særligt Tilfælde som dette burde have Mulighed for at slaa en Streg over Fortiden for den paagældende. Jeg saa forleden Dag i Bladet „Information“ et lignende Tilfælde, og jeg beder den højtærede Minister se paa, om der ikke kan findes en Form, hvorunder vi kan give disse ungdomsletsindige en Chance; naar det har vist sig, at den paagældende har gjort sig fortjent dertil, mener jeg, det vilde være rimeligt.

Heick: Forholdene i Sønderjylland har gennem en Aarrække beskæftiget den danske Offentlighed meget, og vi dernede har kun Grund til at være tilfredse med, at der ofres Opmærksomhed paa os. Gang paa Gang har vi dog konstateret, at Udtalelser fra i øvrigt gode danske Mænd om Forholdene Nord og Syd for den nuværende Grænse er formet saaledes, at de revet ud af deres Sammenhæng kan blive vendt mod danske Landsmænd. Jeg kan her henvise til en Episode i Kiels Landdag for nogle Maaneder siden, hvor en fremtrædende holstensk Politiker, Pastor Muus fra Stedesand, anvendte løsrevne Citater af danske Politikere mod den danske Ordfører i Landdagen. Man vil forstaa, at saadant kan virke nedslaaende paa danske Folkefæller. Jeg henstiller derfor, at man er opmærksom paa Ordvalget, naar saadanne Spørgsmaal er til Debat.

I sin Finanslovtale polemiserede det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard mod Dispositioner eller maaske rettere mod Mangel paa Dispositioner fra det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen, medens det ærede Medlem var Justitsminister. Jeg skal ikke blande mig i Striden, men kun paatale et Udtryk, som det ærede Medlem brugte.

Jeg beder om Tilladelse til et kort Citat. Sp. 215 i Fortrykket udtaler det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard: „Saa vilde ogsaa de Føjlgreb i Sønderjylland være undgaet, som nu volder Danmark stor national Skade“. Se, med en saadan Udtalelse yder det ærede Medlem værdifuld Stimulans til Tyskheden i Nordslesvig, og det ærede Medlem dokumenterer slet ikke, hvad han forstaaer ved „Føjlgreb“ og „national Skade“; det overlades derfor til tyskorienterede Medborgere selv, hvor de finder det passende, at bruge saadanne Udtryk mod danske Myndigheder.

Personlig har jeg aldrig kunnet forstaa, at man vilde ulejlige det danske Retsvæsen f. Eks. med at straffe Brandmænd, som har gaaet Vagt paa tyske Flyvepladser; det drejer sig om aandelig og legemlig degenererede Personer, som Tyskerne ikke kunde anvende andetsteds, ikke engang til saakaldt civilt Arbejde, men paa den anden Side var det Folk, som ikke veg tilbage for at styrte Danmark i Ulykke og i Danmarks tungeste Skæbnetime søgte at drage Fordel af vort Lands Ulykke. Naar de nu er straffet, er der hverken sket en Ulykke eller begaaet Uret, endsige sket national Skade, men vi har spildt nogle Kræfter, som kunde være bedre anvendt.

Med Hensyn til Udrensningen er det et stærkt Ønske hos Befolkningen i Sønderjylland, at Sagerne fremmes hurtigst muligt. Jeg vil henstille til den højtærede Justitsminister, at han om fornødent sender de sønderjyske Dommere Suppleringshjælp, saa Underrettsdommene i det væsentlige kan være færdige inden dette Aars Udgang. Først naar dette er sket, kan der være Mening i at drøfte Amnestispørgsmaalet. Det har skabt nogen Forvirring, at Det konservative Folkepartis Formand, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, saa kraftigt gik ind for en Amnestiordning allerede nu, idet man erindrer, at ved Straffelovstillæggets Revision i Fjor var det Det konservative Folkepartis Repræsentanter, der hindrede, at en Række væsentlige Lempelser blev gennemført i det Omfang, som var foreslaaet af Justitsministeren; disse Lempelser vilde netop have været mærkbare over for Smaaforseelserne. Den Kategori af Landssvigere, den offentlige Mening i Sønderjylland har drøftet mest, er de saakaldte Frontfrivillige. Disse Mennesker ydede dog et Offer for deres Overbevisning, medens den store Del af Mindretallet lukrerede økonomisk og paa anden Maade af at være Tyskere. Men de er gaaet i Krigstjeneste for et Land, der paa